

P HẢI CHI NGÀY ẤY

Chưa lúc nào ở trong nước lại rộ lên phong trào truy tầm, cải táng những nắm mộ tập thể của Quân Cán Chính Việt Nam Cộng Hòa đã vùi dập trong những ngày đầu khi miền Nam bị thất thủ như hiện nay, tất cả đều do thân nhân nóng lòng đi tìm hoặc dân chúng vì lòng trắc ẩn hướng dẫn. Tháng 5, 1994 tại Bình Dương, một ngôi mộ tập thể chôn 37 người đã được bà quả phụ Nguyễn Việt Thông vì theo dấu vết chồng mà tìm ra, cuối cùng chỉ tìm được 17 người nhờ số thẻ bài, căn cước nhựa còn lại. Tháng 12, 2010 dân làng An Dương, huyện Phú Vang, Thừa Thiên đã cải táng và xây lăng mộ cho 128 tử sĩ VNCH gồm TQLC và quân nhân các binh chủng khác cũng như dân chúng chết trên bãi biển Thuận An vào những ngày cuối tháng 3, 1975. Tại bãi biển Tư Hiền, dân chúng cũng đã chôn cất nhiều anh em binh sĩ TQLC, nhưng hiện nay rất khó tìm ra dấu vết đã trên 35 năm.

Nhân nghe nguồn tin này anh Dương Công-An, nguyên là một hạ sĩ quan thuộc tiểu đoàn 223 Pháo Binh, hiện sống tại Đức Quốc, đã cho biết tại Quân Y Viện Qui Nhơn, có một hầm chôn tập thể của 47 thi hài tử sĩ vào cuối tháng 3, 1975, trong số này có Đại Tá Nguyễn Hữu Thông, trung đoàn trưởng Trung Đoàn 42, SĐ22BB. Dù nóng lòng biết có thân nhân trong hầm chôn, nhưng không ai có khả năng gõ cửa chính quyền để xin khai quật nắm mộ này.

Tại Chu Lai, Quảng Nam trong khi người ta dùng xe ủi đất để xây cảng Kỳ Hà, người lái máy cày đã gom được một số xương và vật dụng của các binh sĩ thuộc Trung Đoàn 4, SĐ2BB. Tại chùa Dương Lâm, xã Tam Dân, huyện Phú Ninh, tỉnh Quảng Nam, người ta cũng tìm ra trên 100 hài cốt của các chiến sĩ trong đó chỉ tìm được 6 người còn có thẻ bài vì dân chúng cho biết khi vùi lấp các chiến sĩ này, Việt Cộng đã giứt hết thẻ bài, một số thẻ bài còn lại nhờ các binh sĩ đã giấu trong giày trần của họ.

Nghĩa trang của các quân nhân SĐ18BB tại An Lộc bị san bằng, trồng cây cao su lên xác lính, bia lấy về lót chuồng nuôi heo, dân chúng dò tìm theo mương suối đào tìm được 25 tấm bia đem về chùa hương khói. Cũng tại An Lộc, nghĩa trang của các quân nhân Liên Đoàn 81 Biệt Kích Dù đã bị san bằng, hiện nay không biết xương cốt của các binh sĩ này ở đâu.

Tại xã Sơn Quang, quận Sơn Tịnh, Quảng Ngãi, con gái của một nạn nhân trước đây là đảng viên Quốc Dân Đảng, tiết lộ với chương trình Huynh Đệ Chi Binh của chúng tôi, là cha cô bị cộng sản chôn sống vào tháng 4, 1975. Dò theo đường đi của cha, cô được đồng bào địa phương cho biết nắm mộ tập thể này chôn 30 người nhưng không dám lên tiếng vì sợ hãi, đồng thời cũng lo ngại khu mộ này sẽ bị sóng cuốn mất vì ở sát biển.

Nguồn tin từ gia đình 81 Biệt Kích Dù, hai toán hoạt động ở Long Thành, tháng 5, 1975, sau khi ra hàng đã bị bắn và vớt xác xuống giếng cạn, người dân có đánh dấu nhưng không dám tiết lộ cho ai.

Trong nhiều trại “cải tạo” từ Nam ra Bắc, nhiều người miền Nam chết vì bệnh tật hay bị xử bắn đã bị chôn cất sơ sài, xiêu lạc mồ mả hiện nay không còn dấu vết. Nhiều gia đình đã nhờ các “nhà ngoại cảm” trong nước giúp đi tìm mộ, nhưng người chết cũng còn bị phân biệt đối xử nên nhiều nhà ngoại cảm từ chối không giúp thân nhân tìm hài cốt lính “ngụy”. Không khuyến khích việc truy tìm những nấm mộ “oán thù” trong những ngày cuối của cuộc chiến, chính quyền cộng sản còn làm khó khăn cho thân nhân người chết và dân chúng địa phương khi muốn tiến hành các nghi thức cầu siêu hay tế lễ, hình như chúng sợ đám đông, sợ sự liên tưởng, sợ sự hoài niệm đến một hình ảnh người lính miền Nam đã khuất. An Dương là một bài học như thế! Khi người quả phụ cùng con, đem hương hoa, lễ vật cúng cho người chồng chết từ ba mươi lăm năm về trước, trong trận chiến rút lui cuối cùng, đã bị công an mời vào đồn làm việc, sau đó bị đuổi về không cho vào thăm phần mộ!

36 năm sau, tiếng súng đã ngưng, nhưng “hòa hợp, hòa giải” chỉ là lời nói đầu môi chót lưỡi, ngay cả với ngân khoản của Bộ Ngoại Giao Hoa Kỳ dành cho việc kiếm người mất tích, Hà Nội không chấp nhận tìm kiếm quân nhân Việt Nam Cộng Hòa, với lý do “đã nhân đạo thì không có điều kiện.” Thượng Nghị Sĩ Jim Webb, chủ tịch Tiểu Ban Đông Á-Thái Bình Dương tuyên bố Mỹ sẽ ngưng tiền viện trợ tìm kiếm quân nhân mất tích tại Việt Nam “cho đến khi chúng ta được bảo đảm chắc chắn rằng chương trình viện trợ áp dụng đồng đều cho tất cả những ai chiến đấu ở tất cả các bên.”

Chính ông Võ Văn Kiệt, cựu thủ tướng CSVN, trong một cuộc phỏng vấn của đài BBC hồi 30 tháng 4, 2007, cho hay Việt Nam nay đã bắt tay với tất cả các kẻ thù trong quá khứ, Pháp trước đây, Mỹ sau này, và mới đây Trung Cộng đã tàn phá ba tỉnh biên giới, nhưng đối với người lính miền Nam, hận thù không thể quên.

Hôm nay, những dòng nước mắt chưa ngừng chảy vì những oan khuất chưa được giải bày, những linh hồn chưa được siêu thoát. 36 năm là một thời gian quá dài, trên mặt đất, địa hình không còn để lại dấu vết, bia mộ xiêu lạc, dưới mộ sâu xương đã tàn cốt đã mục. Nếu có, thân nhân may mắn chỉ tìm ra nấm xương tàn hay chút di vật nhỏ nhoi.

Đã có những bà mẹ, những người vợ sau chiến tranh, tuyệt vọng vì không tìm được tin tức thân nhân của mình, chết sống ra sao, hài cốt xiêu lạc nơi nào. Cộng Sản Hà Nội vẫn căm thù dai dẳng, đối xử tàn tệ cả với người đã chết, từ Nghĩa Trang Quân Đội hoang tàn, đổ nát đến hàng nghìn địa điểm chôn người chưa được khai quật. Cuối cùng tất cả đều tan nát với cỏ cây, xóa nhòa theo thời gian, như nỗi buồn của những bà mẹ già đã đem theo nỗi trông ngóng xuống mộ sâu, chờ nấm xương xiêu lạc của đứa con chưa trở về.

Phải chi ngày ấy, sau khi chiến thắng, miền Bắc đã có chính sách kêu gọi dân chúng, cán bộ trong nước, ai biết tin tức gì về những nắm mộ tập thể của những người lính miền Nam, dù là kẻ thù trước đây, hãy khai báo, để giúp đào xới, kiểm kê, nhận dạng cho thân nhân cải táng, đem về quê quán cho đúng với truyền thống đạo lý của Đông phương “nghĩa tử là nghĩa tận,” “không có ai thắng ai thua.”

Nhưng không!

Được như thế thì họ đã là con người, còn nói làm gì nữa.

Huy Phương - Saturday, December 10, 2011

Nguồn: Internet by Quỳnh Lan chuyển.

*Đăng ngày Thứ Sáu, December 16th, 2011
Ban Kỹ Thuật Khoa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QL-VNCH*